

nemlig Anticipation, saa troer jeg netop, det passer paa det, som den ærede Rigsdagsmand vil, og ikke paa det, som jeg vil; thi det forhold sig ikke saaledes, at jeg skulde have tænkt paa, at det Overskud, der maatte blive ved indevarende Finantsaars Udgang, skulde tages i Depositum som et Slags Sikkerhed for Hertugdømmerne for det Tilfælde, at de skulde være prægraverede ved denne Fordeling; det har jeg aldrig tænkt, og jeg veed heller ikke, at der nogenstunde er anført Noget af mig, som kunde lede til den Slutning. Jeg har simpelt hen udtalt mig om dette Overskud paa samme Maade som om de andre Overskud, der allerede ere tilstede, nemlig saaledes, at jeg meente, det kunde henlægges til disse, ikke for at enten det nye Overskud eller de ældre Overskud skulde være til Sikkerhed for mulige Prægravationer af Hertugdømmerne, men fordi der for Diebliffet ikke uden Prægravation for Hertugdømmerne kunde tages nogen endelig Bestemmelse enten om det Overskud, der nu maatte blive, eller om de ældre Overskud. Nu har vel den ærede Rigsdagsmand stillet i Udfigt — og det paaskjønner jeg meget; thi jeg holder mig overbevist mig om, at Rigsdagen i den Henseende ganske deler hans Anskuelse —, at Rigsdagen med Beredvillighed vilde gaae ind paa at komme de andre Landsdele tilhjælp; hvis det skulde gjøres fornødent enten paa Grund af dette ulykkelige Prægravationsspørgsmaal eller af andre Grunde. Det kunde jo tænkes, at enkelte af de andre Landsdele eller enkelte Egne af dem havde lidt saa meget i Anledning af Krigen, at man vilde komme dem tilhjælp. Det kan jeg ikke vide. For Diebliffet foreligger der ingen Grund til at antage det; men det kunde jo tænkes, og i saa Fald tvivler jeg ikke om, at den ærede Rigsdag vilde vise den Beredvillighed, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Afdelings (Rothe) forudsatte. Men, naar han opstiller den Omstændighed, at, naar det senere skulde vise sig, at denne Paragraph var uheldig, saa vilde Rigsdagen nok af Hensyn til de andre Statsdele gjøre det om igjen, som Garantie for, at Regjeringen gjerne kunde gaae ind paa den, saa synes det mig, at den ærede Rigsdagsmand giver mig et Argument ihænde mod ham selv;

thi jeg spørger da: Naar det maa erkendes, at Rigtigheden af det Delingsforhold, som er anvendt i nærværende Finantslov, ikke kan siges at være hævet over al Tvivl, at det muligt og efter al Sandsynlighed allerede til næste Aar, i næste Finantslov vil blive modificeret i flere Henseender, er det da ikke naturligere, at gjøre den Begjæring, som er meget simplere, at man ikke skal slaae det Overskud, som den for dette Aar givne Finantslov resulterer, fast, og sige, at det skal tilhøre Kongeriget, medens der om de langt større Overskud, som tidligere ere opsparede, ikke er sagt noget. Saadant? Er det ikke naturligere, at man heller ikke udtaler sig om dette nye Overskud, men i dets Sted tier, hvorved der bliver at forholde med Hensyn til dette Overskud akkurat paa samme Maade, som med Hensyn til de andre, med Hensyn til hvilke det, vel at mærke, ikke er afgjort, om de senere vilde blive anvendte til Fordeel for den hele Stat, eller om de vilde blive anvendte for Kongeriget Danmark alene? Det staaer kun fast, at der ikke kan røres ved dem, enten til det ene eller andet Diemed, uden Rigsdagens Samtykke. Derimod kan jeg gjerne indrømme den ærede Rigsdagsmand, at hvis man saaledes Aar for Aar efter hinanden skulde opspare Kassebeholdningen efter Kongerigets særlige Finantslove, uden at der skee andet end, at disse Kassebeholdninger altid lagdes til de tidligere, saa vilde det medføre et misligt Forhold, som der ikke saaledes kunde vedblives med, og saa maatte der skee en Forandring. Deri er jeg ganske entig med den ærede Rigsdagsmand. Men jeg troer ogsaa, at vi alle ere enige om, idetmindste paa ganske enkelte Undtagelser nær, at der vil blive en anden Ordning af vore Forhold, at der vil blive en fælles Magt for de fælles Udgifter, og at dette ikke kan være saalænge, at der skulde være Spørgsmaal om saadanne Misligheder som de, den ærede Rigsdagsmand frygtede. Forresten skal jeg endnu kun tillade mig udtryffeligt at udtale, at jeg for mit Bedkommende har ligesaa meget imod det subsidiaire Forslag til den nye §. 30, som imod det principale. Der er i mine Tanker ikke nogen væsentlig Forskjel imellem dem; thi Tanken i det